

ВІЧНИЙ

№4 (73)
КВІТЕНЬ
2009

СКАРБ

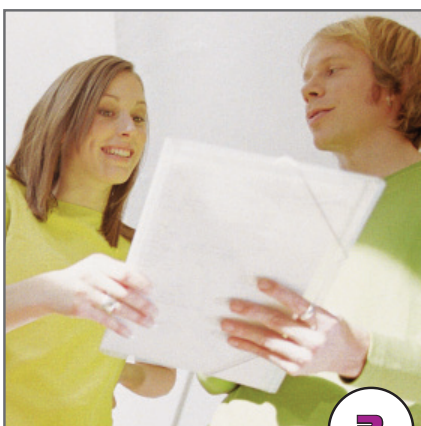
ЩОМІСЯЧНА
ХРИСТІЯНСЬКА
ГАЗЕТА

Не самим хлібом житиме людина,
але кожним словом, що виходить з Божих уст (Матвія 4:4).

Любов Божа
та Голгофа

2

Наша мова —
то Божий дар

3

Бог любить нас
тут і тепер

8

Слово Боже —
світло для світу

11

■ Любов Бога і Голгофа

Що за світло дивне сяє
Із Голгофського хреста?
Кожну душу осяває,
Хто приходить до Христа!
Біль, тривоги і проблеми —
Все відходить в небуття;
Полюбив, Господь, мене Ти,
Дав мені нове життя.
Я тепер Тобі співаю,
І в Тобі лиш веселюсь,
І Тебе лиш прославляю,
Любий Боже мій, Ісус!

Олександр Крупчак,
с. Пашкі

Квітень

«Бо час повернутись до Господа»
(Осії 10:12).

Назва місяця «квітень» походить від латинського арегіо, що означає «відкривати». Усі бруньки й квіти розкриваються в цьому місяці, і ми знаходимося напередодні сезону, багатого на квіти. Дорогий друже, якщо ти ще не спасений, нехай твоє серце в унісон із природою, що пробуджується, відкриється для прийняття Господа. Кожна квітка, що розпускається, нагадує тобі, що прийшов час Його шукати. Май спільний настрій з природою, дозволяй, щоб у твоєму серці пробудилися святі бажання. Якщо ти сповнений молодого запалу, присвяти свої пориви Господові. Я був покликаний до служіння замолоду, що було невимовним щастям; я щодня дякую Йому за це. Спасіння безцінне, як би ми його не одержали, але ранне спасіння дорожче подвійно. Молоді люди, ви можете загинути в розквіті сил, тому нині — час шукати Господа. Також і ті, що відчувають перші ознаки старіння, прискорте крок. Важка хода й задихання — ознаки, які не можна ігнорувати. Воістину, прийшов час шукати Господа. Чи немає сивини у твоїх колись пишних кучерах? Роки проносяться стрімко, і смертна година все ближче. Дорогий друже, якщо ти у літньому віці, благаю тебе, не відкладай спасіння на потім. Нині день спасіння і будь за нього вдячний. Однак, він — недовгий, і з кожною хвилиною стає коротшим. У цій тихій кімнаті в першу ніч нового місяця я дуже серйозно звертаюся до найтаємніших глибин твоєї душі: нині час шукати Господа, не ігноруй біблійного заклик. Він може виявитися останнім застереженням від загибелі, останнім словом, що виходить із вуст Милосердя.

Щоразу, коли беремо в руки Слово Боже — Біблію, то наче стоїмо на березі безкрайнього океану, і перед нами відкривається безмежність Божої премудрості.

Дуже корисно і навіть необхідно час від часу переосмислювати всі ті цінності, якими володіємо, якими нас наділив наш Творець. Чи завжди правильно ми сприймаємо важливі істини Слова Божого і чи реально оцінюємо самі себе?

Свята книга Біблія зберігає в собі дуже багато величних і прекрасних таємниць, які не приховуються за кулісами під тягарем часу і поживклих сторінок. Ці таємниці запрошують нас «прийти і побачити» або «прийти і випробувати»; «взяти ці слова і з'їсти», тобто засвоїти їх. «Вічне життя є те, щоб знали Тебе, єдиного істинного Бога, і Того, Кого Ти послав, — Ісуса Христа» (Івана 17:3).

Немає благороднішої мети, ніж відкрити для себе Величного Отця та Ісуса Христа, усвідомлюючи, що тільки таке відкриття може привести нас до вічного життя. «Знання про Бога та Ісуса Христа, перевтілені в характер, — це один із найбільших скарбів на землі і на небі, це і є найбільшим вихованням, це ключ, який відкриває ворота небесного міста» (Еллен Уайт. Свідчення для Церкви, т.2, с. 394).

Відкрити Христа — це найважливіша мета Церкви у великому плані спасіння кожного християнина. Ніякий статут, ніякі глобальні завдання і програми, якими б вони не були удосконаленими, не зможуть привести Христа до серця людини, якщо під впливом Духа Святого людина не випустить Христа у своє серце і не прийме Його як особистого Спасителя, і не стане «новонародженою згори».

Відкрити для себе Христа — це суто особиста справа кожного християнина. Між християнином, який ретельно готується протягом тижня зустріти суботній день, регулярно відвідує всі молитовні зібрання, виконує всі вимоги церкви, і християнином, котрий «перейшов через вогонь п'ятидесятниці» і має живий зв'язок з Богом, який знає Христа не тільки як свого особистого Спасителя, а й із життєвого досвіду, — між такими християнами існує значна відмінність. Важливо не просто знати про Бога і про Христа (це не що інше, як суха теорія), але знати Бога й Христа на прикладі власного життя. Це буде Живе Євангеліє, перемагаюча жива Церква — церква Останка.

Якось відомий скульптор виліпив статую ангела і запросив великого і прославленого митця Мікеланджело оцінити його роботу. Митець уважно оглянув статую і сказав: «Вашій роботі не вистачає одного — життя».

Наш сьогоднішній світ задихається без Христа, він ще ніколи не мав такої гострої потреби в простих Божих істинах, які говорять про розп'ятого, воскреслого Спасителя, Котрий скоро гряде, щоб остаточно вирішити страшну проблему гріха.

Гріх — це жало смерті і причина всіх наших страждань, це відкрита кровоточива рана на тілі планети Земля. «Бо темрява землю вкриває, а морок — народи, та сяє Господь над тобою» (Ісаї 60:2).

Де ж це світло, яке освітло землю, яке принесло всі скарби Неба для грішного і занепопалого роду людського?

Ще на зорі Вифлеємської ночі давній світ зубожів. Зміст і форма його життя були вичерпані. Знеможене й обтяжене гріхом людство жадало, прагнуло оновлення. Саме тоді пролунав тихий і ласкавий голос покірного Пастиря: «Прийдіть до Мене, всі втомлені та обтяжені, — і Я заспокою вас!» (Матв. 11:28).

І знеможене, обтяжене гріхом людство почуло голос Пастиря, Який віддав душу за овець Своїх, і Земля освітилася сяючим світлом Вифлеємської ночі та світлом Голгофського Хреста. Грішне людство дістало оновлюючу силу, яка заснована на вічній любові Божій, яка проявилась у стражданнях і смерті за дітей Своїх.

У Святому Письмі є чудовий текст, в якому втілені всі скарби і багатства Неба, вся краса і повнота великого спасіння, все теперішнє і майбутнє роду людського. Один богослов висловився з цього приводу так: «Якщо б якимось дивом сталося так, що всі сторінки Святого Письма перетворилися на білі аркуші і залишився б

тільки один текст (про який йдеться), то й цього було б достатньо для спасіння кожного з нас, для спасіння роду людського».

Перечитаймо й ми цей текст: «Бо так Бог полюбив світ, що дав Свого Єдинородного Сина, щоб кожний, хто вірить у Нього, не загинув, але мав життя вічне» (Івана 3:16).

Уся сила батьківської любові, яка передається від покоління до покоління через таємне джерело людського серця, вся глибина ніжності в душі людини — все це не що інше, як маленький струмочок в безкрайньому океані безмежної і вічної любові Божої. Ми не в змозі висловити, а перо — безсиле описати її.

Нам ніколи не збагнути ширини, довготи, глибини і висоти вічної любові Божої. Творець Всесвіту віддав Свого Єдинородного Сина на ганебну смерть за грішний світ, і навіть вічність ніколи не зможе повністю оцінити цей величний подвиг. Утім, незважаючи на наше безсилля говорити про Божу любов, ми маємо гостру потребу в пізнанні Всемогутнього Бога, Який тримає нас, прощає і любить.

Хотілося б усвідомити нашим обмеженим розумом, якою любов'ю любить нас Господь? Адже в нашому розумінні (мовою нашого людського життя) це почуття нестійке і непостійне, сповнене трагізму, сліз і горя. Тільки Святе Письмо дає конкретну і впевнену відповідь на це запитання: «Я вічним коханням тебе покохав, тому милість тобі виявляю!» (Єрем. 31:3). Бог любить нас не тому, що ми цього заслуговуємо, а тому, що цей принцип є суттю Самого Бога.

■ Насіння Бога ■

Одного разу жінці наснилося, що за прилавком магазину стояв Сам Господь.

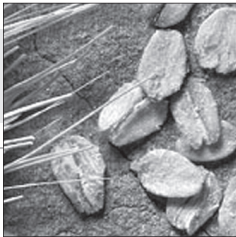
— Господи! Це Ти! — вигукнула вона з радістю.

— Так, це Я!

— А що в Тебе можна купити? — запитала жінка.

— У мене можна купити все, — пролунала відповідь.

— У такому випадку дай мені, будь ласка, здоров'я, щастя, любові, успіху й багато грошей.

Бог доброзичливо усміхнувся й пішов у службове приміщення за замовленим товаром. Через певний час Він повернувся з маленькою паперовою коробочкою.

— І це все?! — вигукнула здивована й розчарована жінка.

— Так, це все, — відповів Бог і додав: — Хіба ти не знала, що в Моєму магазині продається лише насіння?

Наша мова – то Божий дар

Виникнення мови і досі для нас залишається загадкою. І хоч людина схильна вірити у вигадки, вона все одно прагне пояснень. Виникнення мови тісно пов'язане з появою людини (і взагалі життя) на Землі.

Дехто вирішує питання про виникнення мови, посилаючись виключно на еволюцію, а, отже, стверджує, що живі істоти виникли з простіших, поступово перетворюючись на більш складні форми організмів. Однак не існує достатньо доказів, які б підтвердили цю концепцію, оскільки всім відомо, що експериментально отримати нові форми життя неможливо. Теорія еволюції теоретично доводить існування довгих часових періодів, які, в свою чергу, складаються з менших, пояснюючи нам таким чином, що творцем усього живого на землі був не хто інший, як його величність Час.

Вільгельм фон Гумбольдт, німецький мовознавець XIX ст., для якого мова була «винаходом раптовим і спонтанним» сказав такі слова: «Людина є людиною завдяки мові, але ж вона повинна була стати людиною, щоб її вигадати!» Ці слова свідчать про те, що ані антропологія, ані лінгвістика не можуть дати відповідь на питання, коли і як виникла мова.

Яким чином ми навчились розмовляти?

На підставі порівняння аналізу ДНК великої кількості людей, панує гіпотеза, що люди мають одну спільну праматір. У певний момент виникло близько трьох тисяч відомих нам мов, але ніхто не може відтворити ту прамову, якою користувались у глибоку давнину. Слід зауважити, що найперші письменні перекази (глиняні таблички стародавньої Месопотамії) датуються не раніше, ніж IV тис. до н. е. Лінгвісти скептично ставляться до ідеї, що еволюція в змозі привести до мовного прогресу і надати мові з часом більш складної форми. Навпаки, вони вважають, що мова первісних людей мала дуже складну граматику, досягнувши таким чином найвищого свого розвитку. Так, симерійська мова, якою користувались на території сучасного Іраку 3 тис. років до н. е., а також мови або-

ригенів Австралії були надзвичайно складними граматично і значно багатшими у порівнянні з європейськими. Вони, наприклад, мають чотири форми майбутнього часу і дев'ять відмін іменника.

Мовний регрес

Отже, факти вказують не на постійний прогрес у розвитку мов, а на спрощення їх із плином часу. Староанглійська мова, яка мала надзвичайно складну систему відмін, май-

же повністю розчинилась у сучасній англійській мові. Інші мови також знаходяться не на тому етапі, який веде до вершини, а скоріше навпаки. Наприклад, у німецькій мові спостерігається зникнення imperfectum (форма минулого недоконаного часу), plusquamperfectum (форма минулого часу, яка означає, що дія, яка була виконана в минулому, випереджала іншу дію, яка теж була виконана в минулому), це futurum I і II (майбутні часи).

Мова вказує на Бога

Мова — виключно людське явище й ознака, яка відрізняє нас від інших живих організмів. У Святому Письмі говориться про те, як Бог зустрівся з першою парою людей: «І поблагословив їх Бог, і сказав Бог до них...» (Бут. 1:28) Творець Сам навчив нас розмовляти, Він був першим і найдосконалішим нашим Учителем, про що свідчить наступний біблійний текст: «А все, як покличе Адам до них, до живої душі — воно імення йому. І назвав Адам імена всій худобі, і птаству небесному, і всій польовій звірині» (Бут. 2:19-20). Людина і її мова були останнім Божим творінням в Едемі. Отже, бережімо і не забруднюймо свою мову, бо це дар Божий!

МИМОХІДЬ

- «Не хлібом самим буде жити людина, але кожним словом, що походить із уст Божих» (Матвія. 4:4).
- «Бо кожне тіло немов та трава, і всяка слава людини як цвіт трав'яний: засохне трава то й цвіт опадє, а Слово Господнє повік пробуває! А це те Слово, яке звішене вам в Євангелії» (1 Петра 1-24,25).

Христова любов

Не блищить її шлях килимами,
Вона сяє, як сонце, сама,
І приходить до нас з молитвами,
І з'являється нам не дарма,
А щоб дати надію загиним
На Христове, на вічне життя,
Порятунок серцям дати хибним,
І знешкодити злі почуття.
Її мрії на зоряних крилах,
Як у Небі пливуть журавлі,
В солов'їних кохаючись співах,
Як зірниці усмішка її.
Вона Богом, як око, хранима,
На душі її завжди весна,
Не пройде повз біди вона мимо
І не зрадить ніколи вона!

Василь Возлюблений

Цвяхи гніву

Жив-був юнак з поганим характером. Батько дав йому повний мішок цвяхів і сказав:

— Забивай один цвях у ворота саду щоразу, коли втрапиш терпіння або посваришся з кимось.

Першого дня він забив 37 цвяхів у ворота саду. У наступні тижні навчився контролювати кількість забитих цвяхів, і зменшуючи їх з кожним днем, зрозумів, що простіше контролювати себе, ніж забивати цвяхи. Нарешті настав той день, коли юнак не забив жодного цвяха у ворота саду. Він прийшов до батька й розповів йому цю новину.

Тоді батько сказав юнакові:

— Виймай один цвях з воріт щоразу, коли не втрапиш терпіння.

Нарешті настав той день, коли юнак зміг сказати батькові, що вийняв усі цвяхи. Батько підвів сина до садових воріт:

— Сину, ти прекрасно поведився, але подивися, скільки дірок залишилося на воротах! Ніколи вони вже не будуть такими як раніше. Коли ти з кимось сваришся і говориш людині неприємні речі, ти залишаєш їй рани, як ті, що на воротах. Можеш встроїти в людину ніж і потім витягти його, але завжди залишиться рана. І буде неважливо, скільки разів ти попросиш вибачення. Рана залишиться. Рана, завдана словами, заподіює той же біль, що й фізична. Друзі — це велике багатство! Вони змушують тебе усміхнутися й підбадьорюють, готові завжди вислухати тебе. Вони підтримують і відкривають тобі своє серце. Покажи своїм друзям, що ти їх цінуєш і пильний, щоб чимось не по-ранити їх.

Мистецтво не сперечатися

В одному гірському селищі жив чоловік, відомий тим, що він ніколи ні з ким не сперечався. І ось приїхав до нього кореспондент, щоб написати про нього в книзі рекордів Гіннеса. Між ними відбулася така розмова:

— Скажіть, а це правда, що Ви прожили понад 90 років і жодного разу ні з ким не сперечалися?

— Так, це правда.
— І що — взагалі ні з ким?
— Взагалі ні з ким.
— І навіть із власною дружиною?
— Навіть із дружиною.
— Навіть зі своїми дітьми?

— Навіть із дітьми.

— І що, за 90 років жодного разу?

— Жодного разу.

— Ніколи-ніколи ні з ким, ні з ким? — уже розпалюючись, продовжував кореспондент.

— Так, — спокійно відповідав старий.

Кореспондент, червоніючи й дратуючись:

— Так не може цього бути, щоб Ви за все своє життя жодного разу ні з ким не сперечалися!?

— Сперечався, сперечався, сперечався... — примирливо відповів старий.

Яспіс за сто динарів

«Шануй свого батька та матір свою, щоб довгі були твої дні на землі, яку Господь, Бог твій, дає тобі!»

(Вих. 20:12).

Усі християни добре знають Десять Заповідей Господніх, які Бог дав Мойсею на горі Синай. У російському перекладі «П'ятикнижжя Мойсеевого», що здійснив вірменський письменник і видавець Вардван Варжапетян, подаються коментарі, короткі притчі, приповідки, оповідання. Таким чином, давній сувій стає більш сучасним, висвітлює злободенні проблеми. Зосередимо увагу на П'ятій Заповіді, згадавши історію з життя ювеліра з Ашкілона на ім'я Дама бен-Нетин.

Одного разу із нагрудника первосвященника, прикрашеного чудовими самоцвітами за числом колін Ізраїлевих, випав яспіс, а іншого такого каменю не могли відшукати. Але хтось сказав, що подібний камінь є у ювеліра бен-Нетина. Мудреці прийшли до нього і запитали:

— Скільки ти хочеш за яспіс?

— Сто динарів, — відповів він і пішов до кімнати, де стояла скриня з коштовностями. Але, побачивши, що на скрині з коштовностями спить батько, син не став тривожити його. Бен-Нетин повернувся до покупців і сказав, що не може продати камінь. Ті запропонували йому двісті динарів, триста, тисячу, але він тільки заперечливо хитав головою. Розчаровані мудреці пішли.

Незабаром батько проснувся. Тоді бен-Нетин взяв камінь, наздогнав мудреців і віддав їм. Ті відрахували тисячу золотих, але ювелір взяв тільки сто.

— Я не продаю своєї поваги до батька й не бажаю мати з цього зиск.

Так, така шана до батька гідна поваги, чи не так?!

Підготувала Юлія Вальчук

ПАСХА

Під час виходу ізраїльтян з Єгипту Господь звелів їм звершити особливе служіння — свято Пасхи. Про це ви можете прочитати у вашій Біблії, книга «Вихід» 12 розділ. Між іншим, треба сказати, що до того часу народ Божий не мав ніякого свята, крім щотижневого святкового дня — суботи.

То був дуже тривожний час. Кари Господні, одна за одною, лягали на землю єгипетську, та серце фараона залишалось жорстоким. Він не хотів відпускати рабів. Але час визволення настав! Щоб увіковічити цю знаменну подію в пам'яті майбутніх поколінь, Господь встановлює свято Пасхи. Нагадаю: саме слово «Пасха» дослівно означає «пройти повз», «перескочити через щось» або «залишити недоторканим». Звідси ще одне значення — «пощада», «визволення». Кров пасхального агня, якою обов'язково потрібно було помазати одвірки свого помешкання, була захистом від ангела-губителя, що вийшов знищувати єгипетських первістків. Головні символи Пасхи: пасхальний агнець, м'ясо якого треба було тільки спекти на вогні, прісний хліб, гіркі трави, безалкогольне (не переброджене) вино. Вживаючи ці символи, віруючі Старого Завіту так виражали свою вдячність Богові за спасіння від єгипетського рабства та виявляли віру в прийдешнього Спасителя, Який визволить їх від рабства гріха, з духовного Єгипту. Саме цю місію Спасителя підкреслює Перша Заповідь Закону Божого, зокрема фраза: «...Що вивів тебе з землі єгипетської, з дому рабства». На підвалинах Старозавітної Пасхи, не змінюючи її призначення та суті, Законодавець, що Єдиний має на це право, — Ісус Христос встановлює Новозавітну Пасху, головне призначення якої — постійно нагадувати віруючим про

смерть і воскресіння Агня Божого, — Ісуса Христа. У Святому Письмі записано так: «Бо щоразу, як тільки будете їсти цей хліб і чашу [цю] пити, ви звіщаєте смерть Господа, аж поки Він прийде!» (1Кор. 11:26). Головними символами Новозавітної Пасхи є прісний хліб і безалкогольне (не пе-

Христа, щоб не бути винним супроти тіла і крові Господньої, та щоб не їсти і не пити недостойно, в осудження собі (див. 1Кор. 11:27-30). Як Законодавець і Вчитель, Христос заповів Своїм апостолам навчити «всі народи... зберігати все» (Матв. 28:19-20), чому Він навчив їх, в тому числі, — як звершувати Новозавітну Пасху, або, як її ще називають, — Вечерю Господню. У 13 розділі Євангелія від Івана описується обряд, який Христос установив у Своїй церкві як підготовчий акт для достойного звершення Пасхи, — омивання ніг учасниками Вечері Господньої на спомин про смирення Ісуса Христа. «Бо Я дав вам приклад... Якщо це знаєте, то ви блаженні, коли виконуєте» (Івана 13: 15-17). Кожного разу, звершуючи обряд омивання ніг, перед тим, як споживати святі символи Пасхи, християни згадують своє водне хрещення, коли уклали завіт з Господом. Таким чином вони стверджують і поновлюють той завіт. При цьому віруючі в душі любові з'ясовують усі непорозуміння, які можуть виникати між членами церкви. Отже, через апостола Павла (1Кор. 5:7,8) Святий Дух закликає нас, християн, звершувати Пасху у світлі Першої Заповіді Божого Закону, адже Пасха наша — Христос, Який вивів нас з духовного єгипетського і содомського рабства гріха і беззаконня!

реброджене) вино, які є символами тіла і крові Спасителя. У благоговінні вживаючи святі символи Пасхи, християнин повинен тверезо (в прямому розумінні цього слова) роздумувати про безцінну жертву Ісуса

Благословення Господа

«Дзбанок муки не скінчився, і не забракло в горнятї олії, за словом Господа, що говорив через Ілля.»

(3 Цар. 17:16).

Звернімо увагу на вірність Божественної любові. У жінки, до якої прийшов Ілля, були щоденні потреби: у голодні роки вона повинна була годувати себе й сина. Тепер же, на додаток до всього, потрібно було годувати й пророка. Незважаючи на необхідність прогодувати трьох, запас їжі в будинку не закінчувався. Щодня вона брала борошно з діжки, і щодня борошно не убувало. Дорогий читачу, у тебе також є щоденні потреби. Оскільки вони бувають частими, може виникнути побоювання, що діжка спорожніє, а в глечику не буде масла. Твердо вір, що, за словом Божим, цього не трапиться. Кожен день, хоч і створює труднощі, створює й можливості для їхнього вирішення. Якщо проживеш навіть довше Мафусала й потреб твоїх буде, як у морі піску — милість Божа задовільнятиме кожну з них, і ти ніколи не знатимеш справжнього нестатку. Три роки поспіль у житті цієї вдови не було ні хмарини на небі, ні краплі роси на траві.

Посуха, голод і смерть перетворили землю в безжиттєву пустелю, однак жінка ця ніколи не голодувала, радіючи невичерпному запасу. Те ж буде й з тобою. Ти побачиш, як згасне надія грішника, що покладається на власні сили. Ти побачиш, як втратить надію гордий фарисей, що будує замок на піску. Ти побачиш катастрофу навіть власних планів і надій. Але притулком твоїм стануть неприступні скелі, хлібом ти будеш забезпечений, і вода твоя не висохне. Краще мати Бога своїм охоронцем, ніж володіти великими коштовностями. П'ям'ятаймо, що лише багатства Господні невичерпні.

Исус Христос

Я с Ним родился, с Ним я рос,
Когда в стране была разруха.
И выжить мне помог Христос,
Всевышний Бог Добра и Духа.
И когда в море я тонул
Ночью холодной, осенней,
Ко мне Он руки протянул —
Великий Врач, для исцеленья.
И когда в шахте, как гроза,
Так гневно лава рокотала,
Христа увидел я глаза, —
Вся жизнь моя пред Ним предстала.
Теперь я смерти не боюсь —
Защитник рядом, Повелитель,
Его я кровию спасусь.
Он мой Господь и мой Спаситель!

Николай Ларичкин,
г. Волянск
Запорожской обл.

Ангел мой

■ Захарий Белоцерковский

Время собирать разбросанные камни наступает внезапно. Летит жизнь, «быстрая, как электричка», и вдруг в трамвае: «Садитесь, дедушка». Не успел побыть папой и дядей, а уже дедушка.

«Нехотя вспомнишь и время былое» и удивись, а сколько же в фильме, именуемом жизнь, было моментов, когда лента по всем земным законам должна была порваться. Начинаешь сознавать, что помимо сухих рациональных формул и постулатов, есть Сила, которая простерла небесный свод, образовала планеты, дав каждой свою орбиту и скорость, создала Землю и все на ней. И, завершив работу, не отвернулась от своего творения за множеством дел, но дала Своему народу Закон, даровала Искупителя и Духа Святого. И каждому человеку – пылинке в Космосе – Ангела-хранителя.

Моему Ангелу пришлось тяжелее других. Часто, погруженный в свои мысли, я наткнулся на деревья, стены, людей, лез под автомашины. Ангел подставлял свою ладонь, чтобы ушибся не так больно, отводил от разгневанных пешеходов, выдергивал из-под колес. Хранил от пагубных пристрастий, дурных компаний, тяжелых болезней.

А в начале было детство. Ирпень, довоенное лето... Всю ночь я хрипел, плакал, задыхался от нестерпимой боли в горле и груди. И вот меня влачат под палящим солнцем через поле к фельдшеру в соседнее село. Спотыкаюсь, падаю лицом вниз, раздражаюсь диким кашлем, что-то вылетает из груди, и, о счастье – дышу свободно! Мама исследует это «нечто» — пшеничный колосок, покрытый слизью и гноем. Накануне увидел, как взрослые лакомятся зернышками, растирая колоски в ладонях. Я рационализировал процесс, отправив в рот целый колосок. Врожденная болтливость побудила меня что-то сообщить, я впал в состояние токующего тетерева и не заметил, как вдохнул колосок. Худо бы мне было, не подставь мне подножку мой Ангел-хранитель – я больно ушибся, и... излечился.

Год спустя в нашем дворе на Чкалова, 25 сбежала ручная белка. Она забралась на гигантский вяз, росший под нашими окнами. Мальчишки постарше бросали в дерево камешки, надеясь вынудить белку прыгнуть на землю. В экстазе я схватил кирпич (250x120x65мм, вес 3,3кг) двумя руками и швырнул его ввысь над собой. Геометрия броска была идеальной – мой снаряд точно вернулся в то место, откуда был отправлен – на мою голову. Плашмя. Всей массой 3 кг 300г. Я завалился и упал, меня отволокли к маме. Голова приняла форму спины двугорбого верблюда. Позже я понял, что в реальных условиях кирпич не мог совершить такое идеальное движение туда и обратно, и должен был опуститься на мою голову ребром или гранью. И тогда я точно был бы лишен радости общения с тобой, мой терпеливый читатель. Чья-то рука «уложила» кирпич. Как говорят строители, «на ложок» — и я был спасен. Мой Ангел-хранитель, вздохнув, произнес: «За ним, к несчастью, придется присматривать в оба».

«Ангелам Своим заповедает о тебе – охранять тебя на всех путях твоих» (Псал. 90:11).

На Урале. Полез я вместе с другими на сгоревший дом. Кровля сгорела, а сруб уцелел. Взобрались мы на верхний венец сруба (высота около 4-х метров) и стали гоняться друг за другом. Как мои ноги сплелись в косичку, не помню, но я полетел «стремглав» вниз головой. Сальто крутить я еще не умел, но какая-то сила развернула меня в воздухе – и я... сел. На бревно дверного проема. Трянуло изрядно, но цел! Ангел мой сумел подправить мой полет и обеспечить «мягкую посадку».

И вот мы в Киеве. 1947год. Папа на работе узнал дивный рецепт – как из пшена сделать алкогольный напиток. «Побродила» смесь в 10-литровом бутыле, заткнули его резиновой пробкой, чтоб созрела, и поставили в углу подоконника, шириной в 1м, он служил нам столом, стеллажом... Я пришел со школы и уселся обедать за этим подоконником – столом. Поел, вышел гулять во двор, и через минуту – взрыв!

Сосуд вздрезал, осколки по всей кухне... Папа, узнав об этом, сказал: «В былые времена я бы заказал в синагоге специальную молитву об избавлении от смерти». Я-то успел убежать, но мама и тетя в момент взрыва были на кухне... Мне грозила слепота (в лучшем случае). В худшем – папе до конца дней пришлось бы мучиться угрызениями совести за невольное убийство сына. Сатана все рассчитал. Но Ангел-хранитель оказался проворнее.

Лето 1952 года. Научившись крутить большие обороты на перекладине, я решил похвалиться перед братом и его женой. Демонстрацию отложили на утро воскресенья. При первом обороте срываю мозоль на ладони, очень больно, хват уже не тот... при втором отталкиваюсь от перекладки, рассчитывая стать на ноги. Но пренебрегать инерцией не советую никому! Пока верхняя часть тела парит в свободном полете, таз и ноги продолжают вращаться... Чиркнув головой, брыкаюсь о землю тазом. Результат – трещина в тазу, месяц лежания, но – жив! Разбор полета показал: в 5см от места падения — вкра-

пления булыжников. Более того, рядом стоял обитый металлом ящик, на грань которого я непременно должен был угодить. Но его словно кто-то отодвинул на два метра...

И вот я уже взрослый. Отец семейства, ответственный работник. Еду за рулем по внутриквартальному проезду. На вираже что-то вылетает из кармана тенниски. На ходу (!) опускаю взгляд, чтобы исследовать пол машины... Странный скрежет под колесами, резко торможу. Машина стоит днищем на крышке канализационного колодца, под правой дверцей траншея метров 5 глубиной. Когда в кино показывают, как машина тормозит в сантиметрах от пропасти, не считайте это выдумкой и трюком. Такое бывает, и я через это прошел.

В другой раз, подъезжая к штабу стройки, где была наша фирма, позволил себе задремать. Вдруг словно кто-то дернул меня за шиворот. Моя машина на скорости легко пересекла разделительную полосу и мчалась к лесу, где монтировались опоры ЛЭП – 330 кв. Одна из них возникла перед капотом. Я чудом успел затормозить и вернулся на дорогу. Через две минуты я уже был на работе. Состояние стресса застыло на лице, и каждый считал долгом спросить: «Что-то случилось?» И получал стандартный ответ: «Слава Богу, ничего!»

И впрямь, слава Богу! За то, что каждый из нас получил невероятный (по теории вероятностей) шанс родиться на этой Земле и прожить свою жизнь. Слава Богу за наших ангелов-хранителей, которые не знают покоя ни днем, ни ночью с такими несовершенными подопечными.

Мне бы хотелось, чтобы каждый, кто будет читать эти строки, задумался над прожитым и вспомнил факты невероятного спасения, и не приписывал бы эти факты случаю. Ничто не случайно в нашем мире.

Благодарите Бога за вселенскую гармонию. Благодарите Бога за ангелов-хранителей.

Благодарю

Благодарю, Тебя Господь,

за солнца луч

И за холодную луну,

Благодарю за шумный день

И за ночную тишину.

Благодарю за мир, уют,

Благодарю за отдых, труд,

За снегопады и дожди.

За всей земли моей плоды

И за духовные дары.

Благодарю за радость и за боль,

За наставленье, исцеленье,

И за Твою великую любовь,

И за мое прозренье.

Мария Колода,

с. Грицки Ровенской обл.

Нам пишут

Дорога редакціє! До нас за ґрати зараз потрапляють гарні, високоморальні газети для читання. Але «Вічний Скарб» мені особливо до душі, бо в цій газеті я бачу силу Ісуса, Його чудову руку допомоги та любові нам, грішникам. Я саме і є той грішник, що потребує Його прощення та любові.

Дякуючи Богові за те, що Він є, що Він віддав Сина Свого заради нашого спасіння, я мимоволі складаю вірші та пісні на честь Його Імені. І хоча вони слабкі граматично, та написані від щирого серця:

Ми прийдем до Бога з тобою,
Він дасть нам святую любов,
І будемо жити з Його ми сім'єю,
І подвиг Голгофський згадаємо знов.
Я хочу, щоб в світі усі ми спаслися,
Бажання щоб мали усі не грішити,
Тож поки час, друже, Йому поклонися,
У серце прийняти Христа поспіши.

Олексій Іванов,
м. Львів РВК-30

Палаючі курені

Єдина людина, що вціліла після аварії корабля, була викинута хвилиною на маленький безлюдний острів. Вона гаряче молилася про те, щоб Бог урятував її, щодня вдивлялася в обрій, чекаючи допомоги. Стомившись, людина вирішила побудувати невеликий курінь із плаваючих колод, щоб захиститися від стихій і зберегти свої володіння. Одного разу, повернувшись додому після походу в пошуках їжі, вона знайшла свій курінь у полум'ї, дим від якого піднімався до неба. Найжахливішим виявилось те, що все було втрачено. Людина була охоплена горем і гнівом.

— Боже, як ти міг так вчинити зі мною?! — ридаючи, кри-

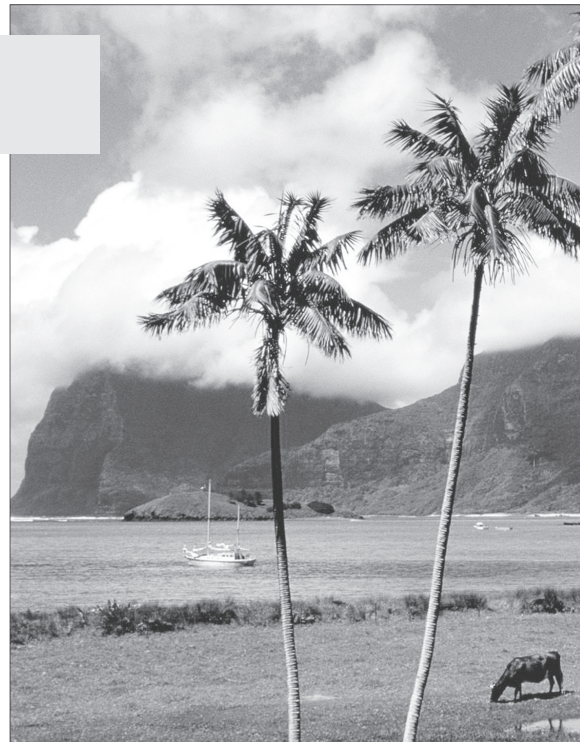
чала вона.

Рано-вранці наступного дня людину розбудив сигнал корабля, що наближався до берега. Корабель прийшов, щоб урятувати її.

— Як ви дізналися, що я тут? — запитала стомлена людина своїх рятувальників.

— Ми бачили твій димовий сигнал, — відповіли вони.

Дуже легко впасти у відчай, коли все навколо погано. Але ми не повинні зневірятися, тому що Бог діє в нашому житті навіть посеред нашого болю і страждання. Пам'ятай: якщо наступного разу твій маленький курінь згорить дотла, це може бути димовим сигналом, що викликає милість Божу.

Пути Господни

«Несправедливо все на свете.
Ну, где же Бог?! Зачем молчит?
Зачем же терпит Он все это?
Ведь на несчастьях мир стоит».
Такими мыслями терзаясь,
По лесу юноша шагал.
Вопрос такой понять стараясь,
Домой тропинку потерял.
Но вдруг навстречу путник с сумкой
Идет дорожкой лесной.
И на вопрос: «Укажешь путь мне?»
Отвечил: «Да, пойдем со мной».
Змеей в лесу тропинка вилась
(Скорей бы долгожданный дом).
Вдруг перед ними появилась
Избушка под большим кустом.
Хозяин, их радушно встретив,
И накормил, и напоил,
А юноша, добро отметив,
О чаше золотой спросил.
«О, мне — в подарок эта чаша
От бывшего уже врага.
И это символ дружбы нашей
Она мне очень дорога».
Хозяин вышел на минутку,
А путник, вещи все собрав,
Потом припрятал чашу в сумку
И вместе с юношей удрал.
Спросив о том поступке подлом,
Услышал юноша ответ:
«Молчи, мой друг, пути Господни —
Не человеческие, нет!»
К другой избушке их дорога
Немного позже привела,
Но из нее вдруг голос строгий,
Как будто острая стрела:
«Эй, убирайтесь-ка отсюда.
Для вас здесь нету ничего.
И если жить хотите, люди,
Идите с места вы сего».
Хозяин дома их отправил.
Но перед тем, как уходить,
Вдруг путник чашу там оставил —
Решил подарок подарить.
«Но ведь несправедливо это,—
С досадой юноша сказал, —
Ведь он скорей достоин смерти,
А ты ему подарок дал?»

Но путник наш, вздохнув свободно,
Сказал ему опять в ответ:
«Молчи, мой друг, пути Господни —
Не человеческие, нет!»
Уйдя от злого человека,
Ночной дорогой в лес пошли.
В избушке старой дровосека
Они ночлег себе нашли.
Тот дровосек был беден очень
Да шестерых имел детей,
Хоть кушать нечего, но, впрочем,
Он принял радостно гостей!
Единственным богатством были
Любовь да дружба в доме том,
Но чем уж очень дорожили,
Так это был их старый дом.
С утра детишки побежали
Грибы к обеду собирать,
Хозяйка все белье собрала,
Пошла на речку полоскать.
В лесу дрова рубил хозяин,
Ведь зарабатывал, как мог,
А путник, словно злобный Каин,
Взял спички да их дом поджег.
Тут наш герой не смог сдержаться:
«Да как так можно поступать?
Ведь этот дом — все их богатство!
Зачем им нужно так страдать?»
Но снова путник тот негодный
Уже знакомый дал ответ:
«Молчи, мой друг, пути Господни —
Не человеческие, нет!»
Вот у окраины дороги
Стоит избушка над рекой.
Хозяин там живет нестрогий,
Он пригласил гостей домой.
Хозяин, пожилой мужчина,
Жену недавно потерял,
Одну имел он радость — сына,
А людям всем не доверял.
Но, как бы ни было, принявши,
Гостей хозяин накормил,
А сына попросил, чтоб дальше
За речку их препроводил.
Вот мост — дошли до половины —
И путник мальчика позвал,
С ним поравнявшись, что есть силы
Столкнул его — и он упал...

Тут юноша не мог сдержаться:
«Да как же так? Кто ты такой?
Да сколько ж может продолжаться
Несправедливость эта? Стой!»
Тут путник, словно луч весенний,
Вдруг ярким светом засиял
И через несколько мгновений
Прекрасным ангелом предстал.
Потом, взмахнув рукой свободно,
Он отвечал, рассеяв свет:
«Молчи, мой друг, пути Господни —
Не человеческие, нет!»
«Ты помнишь первый дом и чашу,
Хозяин, что имел ее?
Так вот — туда был яд подмешан,
Ему я жизнь дал за нее.
А помнишь злого человека,
Который нас тогда прогнал?
Ему оставил чашу эту...
Я дал лишь то, что он избрал.
В сгоревшем доме, разгребая
Золу и пепел, дровосек
Там золото нашел, рыдая,
Богатым стал тот человек.
А мальчик, что в последнем доме,
Хоть вырос бы — убийцей стал,
А так в пришествие Христово
В число спасенных он попал.
Когда отца утешат люди,
Добрей намного станет он.
И в будущем он тоже будет,
Когда Христос придет, спасен.
Что видишь, то незнанью сродни,
Не отвергай спасенья свет
И помни, что пути Господни —
Не человеческие, нет!
Как часто в жизни скоротечной
Мы видим горе и беду
И часто в горести сердечной
Живем, как будто бы в аду.
Но ты, мой друг, доверься Богу,
Ведь знает Он, как повернуть
Твою невзрачную дорогу
На новый, светлый, чистый путь.
Так что ты помни, друг, сегодня
И через много-много лет:
«Воистину, пути Господни —
Не человеческие, нет!»

Підготував до друку
Юрій Носков

Счастливый принц

В центре одного города на высокой колонне была установлена небольшая, но очень изящная статуя, которую все жители называли Счастливый принц. Отлитое из бронзы туловище статуи было покрыто тонкими листами из чистого золота, вместо глаз ярко блестели два крупных сапфира, а эфес шпаги принца был украшен большим рубином.

Статуей принца восхищались все. «Он прекрасен, как старинный флюгер», — заметил как-то один из членов городского совета, желая всем продемонстрировать, что у него есть художественный вкус. Затем немного подумал и добавил: «Статуя не только прекрасна, но и приносит пользу городу», опасаясь, что его упрекнут в отсутствии практичности, которой ему действительно не хватало.

— Почему ты не можешь быть таким, как Счастливый принц? — спросила одна изысканная дама своего малыша, который плакал и капризничал, требуя чего-то невозможного. — Счастливый принц никогда и не подумает плакать из-за чего-либо.

— Я очень рад, что нашелся хоть кто-то в этом мире, кто совершенно счастлив, — пробормотал какой-то разочаровавшийся в жизни прохожий, посмотрев на статую.

— Он похож на ангела, — наперебой восхищенно закричали дети-воспитанники приюта, выходя из собора в своих алых накидках с белоснежными передниками спереди.

— Откуда вы знаете, как выглядит ангел? — спросил у них учитель. — Вы же его никогда не видели.

— Он являлся к нам в наших снах, — ответили дети, и учитель, насупив брови, строго посмотрел на своих подопечных. Он с явным неодобрением отнесся к подобному ответу.

Однажды вечером над городом пролетала маленькая ласточка. Все ее собраты уже улетели на юг, в Египет, чтобы спастись там от суровой зимы, а она отстала от них и теперь пыталась догнать. Она пробыла в воздухе несколько часов и очень устала.

— Надо бы немного отдохнуть, — подумала она, — где же мне приземлиться? — Тут она увидела статую на высокой колонне.

— Остановлюсь-ка я здесь, — решила она. — Здесь не так опасно и хватает свежего воздуха. — И ласточка приземлилась прямо у ног

Счастливого принца.

— Как прекрасно! — подумала она. — Здесь у меня золотая спальня. Птичка начала готовиться ко сну и стала прятать голову под крыло, но тут сверху ей на голову упала капля воды.

— Что за чудеса! — удивилась она. — На небе нет ни единого облачка, а небо такое чистое, что отчетливо видны все звезды. Откуда взялась дождю? Да, климат на севере Европы действительно ужасный!

Следом за первой упала вторая капля.

— Какая польза от этой статуи, если она неспособна защитить от дождя даже меня, маленькую ласточку, — в сердцах прошептала птичка.

— Придется поискать каминную трубу, она будет лучшим укрытием, — подумала ласточка и приготовилась взлететь.

Но прежде чем она расправила крылья, на нее упала третья капля. Ласточка посмотрела вверх и увидела такое, что не могла поверить своим глазам.

Глаза Счастливого принца были полны слез, которые стекали вниз по его золотым щекам. Лицо его было таким красивым в лунном свете, что ласточка тут же забыла о том, что

собиралась отсюда улетать. Ей было очень жалко принца.

— Кто ты? — спросила ласточка.

— Я — Счастливый принц.

— Почему же ты плачешь, если ты счастливый? Ты намочил меня своими слезами почище дождя.

— Когда я был живым человеком и имел настоящее сердце, — ответил принц, — я жил во дворце Сан-Суси, вход в который печалю и несчастьем воспрещен. Днем я играл со своими друзьями в саду, а вечером танцевал в Большом зале. Саду был обнесен высокой каменной стеной, но я никогда и не подумал поинтересоваться, что находится за ней, поскольку меня повсюду окружала необыкновенная красота и я был вполне доволен своей жизнью. Мои придворные прозвали меня Счастливым принцем, и я действительно был счастлив, если удовольствия считать счастьем. Так я прожил всю жизнь и умер с беззаботной улыбкой на устах. Но теперь, когда меня воссоздали в виде статуи и поместили на эту высокую мраморную колонну, я, наконец, увидел все мерзости этого города и страдания его несчастных жителей. И хотя сердце мое сделано из свинца, я не могу сдержать слез.

Продолжение следует

БОГ ЛЮБИТЬ НАС ТУТ І ТЕПЕР

Учені- креаціоністи внесли вагомий вклад в науку, щоб довести існування Бога. Про це свідчить і план в природі, і математична досконалість творіння, і його не редукована складність. Мабуть, нині важко знайти людину, яка б або відверто, або в глибині душі не вірила в існування Бога.

А чи є наукові докази того, що «Бог є любов» не тільки при створенні, а й у сучасному житті? Так, вони є, але про них говорять переважно теологи, а не науковці. Одним з таких наукових доказів є принцип надлишковості. Особливо яскраво цей принцип проявляється в царині біології і медицини.

Бог любить нас, своє творіння, і щедро дарує нам все найкраще. Бог «... Своєму сонцю велить сходити над злими і над добрими та посиляє дощ на праведних і на неправедних» (Матв. 5: 45).

Ісус Христос сказав: «Я ж прийшов, щоб ви мали життя і щоб надміру мали» (Івана 10: 10). Ця обітниця має не тільки духовний зміст, але й матеріальне, біологічне підґрунтя.

Розглянемо її першу частину. Чи випадковим є те, що кожен з нас «має життя»? Спробуємо відповісти на це в світлі відомих біологічних фактів. Існування починається з поєднання чоловічої і жіночої статевих клітин (сперматозоїда та яйцеклітини). В яєчках чоловіка виробляються протягом періоду статевої зрілості (від близько 15 років до глибокої старості) мільярди сперматозоїдів. Під час лише одного статевого акту виділяється 200-400 мільйонів сперматозоїдів. В яєчниках жінки є близько 400 яйцеклітин, що мають потенціал розвитку. Отже, Бог щедро обдаровує і чоловіка і жінку здатністю плодитися і розмножуватися. Щомісяця в організмі жінки дозріває лише одна яйцеклітина. Враховуючи репродуктивний період жінки (від 14 до 50 років, тобто близько 35 років), більшість наявних яйцеклітин могла б дозріти. Але є суттєві обмеження. Якщо жінка завагітніє, то вона 9 місяців виношує дитину, а народивши її, близько року вигодовує її в цей період не вагітніє. Тому реальний репродуктивний період жінки скорочується

приблизно удвічі і становить близько 17 років, тобто жінка теоретично могла б народити близько 17 дітей. Проте реально (в нашій культурі) жінка народжує здебільшого 1-3 дитини. Це відбувається тому, що далеко не всі дозрілі яйцеклітини запліднюються з різних причин — неоптимальний час статевих стосунків (природне планування родини), широке застосування протизаплідних засобів, різні соматичні хвороби, безплідність чоловіка або жінки. Крім того, існує внутрішньоутробна смерть зародка і плоду, перинатальна смерть (під час пологів і після них), смертність від дитячих хвороб тощо. Суттєво впливає на народжуваність політичний, економічний стан суспільства і психологічні причини, про що зокрема свідчить демографічна ситуація в Україні за останні 90 років. Зважаючи на ці дані, розрахункова ймовірність випадкового народження окремої людини становить приблизно 0,0007%. Отже, кожен з нас народився не випадково, кожен був вибраний Надприродним Розумом і Силою і дбайливо проведений через ряд несприятливих обставин. Життя кожного з нас — це незрівнянно щедрий дар Божої любові.

Тепер розглянемо другу частину Божої обітниці — «життя з надлишком». Ось кілька прикладів.

У стані спокою організм використовує близько 1/7 свого фізіологічного потенціалу.

Генетичний потенціал ДНК

використовується в незначній мірі (близько 1%).

Генетичний код має надлишковий характер — 20 амінокислот кодується 64 триплетами нуклеотидів. Кожна амінокислота кодується не одним триплетом, а кількома (до 6). Це значно підвищує надійність генетичної інформації.

Біологічна система продукції енергії має великі резерви. Гліколіз може зростати в 100 разів, а окисдативне фосфорилування — в 20 разів. Ключовий фермент окисдативного фосфорилування цитохром-оксидаса в звичайних умовах завантажений лише на 5%.

У метаболізмі є багато альтернативних шляхів, наприклад, утилізація сукцинату забезпечує функціонування і виживання організму в несприятливих умовах (інтоксикації, екстремальні психофізичні навантаження, стреси, депресії, серцево-судинні хвороби — В.І.Малюк і співавтори, 1968-2001).

Має місце багаторазове дублювання запліднення у людини, у деяких тварин (типу лососевих), а також система репарації ДНК при пошкодженні ультрафіолетом та іонізуючою радіацією, яка забезпечує відновлення 99% одониткових і близько 30% двониткових розривів ДНК.

Отже, Бог — люблячий і щедрий до кожної людини «тут і тепер». Він безоплатно і ексклюзивно подарував нам безцінний дар земного життя і надію на життя у Вічності. Будемо дякувати за таку любов.

СТАНЦИЯ СПАСЕНИЯ

У границы станции (с чьей-то доброй санкции)

Железнодорожная будочка стоит:

Время довоенное и послевоенное,

Мрачное, голодное в памяти хранит.

В времена те давние в этом старом здании

Стрелочник с женою и сыном проживал.

И отец о будущем, в своем сердце любящем,

О прекрасном, радостном для сына мечтал.

Время было бедное и послевоенное,

Испытания тяжкие допускал им Бог:

Клин земли под грядкою, штаники с заплатками

Да отцовский скудный хлебушка паек.

Так и жили скраешку, мать была хозяйской,

А отец на станции службу свою нес.

Ожидали лучшего, а дождались худшего,

Ожидали радости, а дождались слез.

Смена шла обычная: за года привычно уж

Стрелочник участок свой утром обходил...

По лугам некошеным, по хозяйствам брошенным,

По земле израненной след его скользил.

Тихо подымалось, словно улыбалось,

Ласковое солнышко в голубой простор.

В утро это росное, грохоча колесами,

В направление к станции товарняк прошел.

А за ним стремительный пассажирский литерный

Запросился издали на свободный путь.

И движеньем правильным стрелку точно ставил он,

Но взглянул — и обмер вдруг, и стеснилась грудь!

Там, напротив домика, махонький и тоненький,

Сын их между рельсами в камушки играл...

Их надежда в старости, счастье их и радость их

Смерти надвигавшейся он не замечал!

Что же делать, Боже мой?

Уходи! Сыночек мой!

Мысль мелькнула — может быть... стрелку повернуть?

Но тогда... крушение, гибель, столкновение!

И окончен будет сотен жизней путь!

продовження на с. 9

Де ти?

Чому Господь запитує кожну людину: «Де ти?» Господь бажає, щоб і людина завжди замислювалась над таким питанням: «Де я?» На чьому боці перебуваю, чому не відроджуюся?

Ісус завжди шукав, шукає і буде шукати нас. Він віддав Своє життя заради нас. Ми цього не в змозі зрозуміти. Тільки маємо усвідомити, що ця жертва була недаремною. Ми ви-

куплені дорогою ціною, і метою нашого життя має бути прославлення Бога і пошук безмірної ціни крові Спасителя.

Коли приходимо до хреста, на якому був розп'ятий Ісус, дивимось на Його рани, усвідомлюємо, як важко було Йому, коли забивали в руки і ноги іржаві цвяхи. Яка незрівнянна любов! Про кого ж Христос думав? Звичайно ж, про людей: «Прости їм, бо не знають, що чинять», — просив Отця Небес-

ного Господь. Голгофа — місце, з якого Ісус, наш Друг, запитує кожного: «Де ти і з ким ти, людино?»

І якщо сьогодні ти стоїш на боці Бога, то й тоді ти перебував там, коли Ісус Христос страждав. Тобі дано право вибору: стати на бік Христа, чи, на жаль, антихриста. Тож обере життя, світло і радість, запропоновані Богом.

**Духовні роздуми
Сергія Берегового**

Добежать нет времени, и отец уверенно,
Зубы сжав, дал литеру на «свободный» вход.
Массою грохочущий, сыну смерть пророчащий,
Не снижая скорости, надвигался тот.
Машинист отчаянно на ходу кричал ему,
В ужасе расширились у него глаза!
Время бег замедлило... По щекам обветренным
У отца несчастного поползла слеза...
Поседевший, сгорбленный, шел шагами скорбными
Тихо к месту гибели своего сына.
Застонал там: «Сынушка! Что же ты, кровинушка!»
В стоне том безмерная слышалась тоска.
А вдали, на станции, точно в вечном странствии,
Жизнь текла вокзальная в пестрой суете.
Там из пассажирского, у платформ застывшего,
Люди, выходившие, растеклись в толпе.
Лишь потом, со временем, шли с благодарением
К месту их спасения и несли цветы.
Парадокс не мелочный — сына отдал стрелочник,
Чтобы жизни многие от беды спасти.
Потеряв Отечество, поезд человечества
К катастрофе-гибели вечной быстро шел,
Но, любя творение, Бог без промедления
На пути спасения стрелку перевел!
Там Голгофа высится, смерть Иисуса близится
Многомиллионною тяжестью греха.
Вот Он, окровавленный и толпой раздавленный,
Прошептал: «Свершилось!» — и потряс века!
Но, не снизив скорости, не убавив гордости,
По транзиту к вечности мчится шар земной.
Только те, пришедшие, как цветы взошедшие,
У креста Голгофского расцвели душой.
Сердце благодарное не забудет рай Его,
Не забудет подвига Сына и Отца.
И несут Спасителю пассажиры-жители
Поезда вселенского души и сердца!

А.Н.

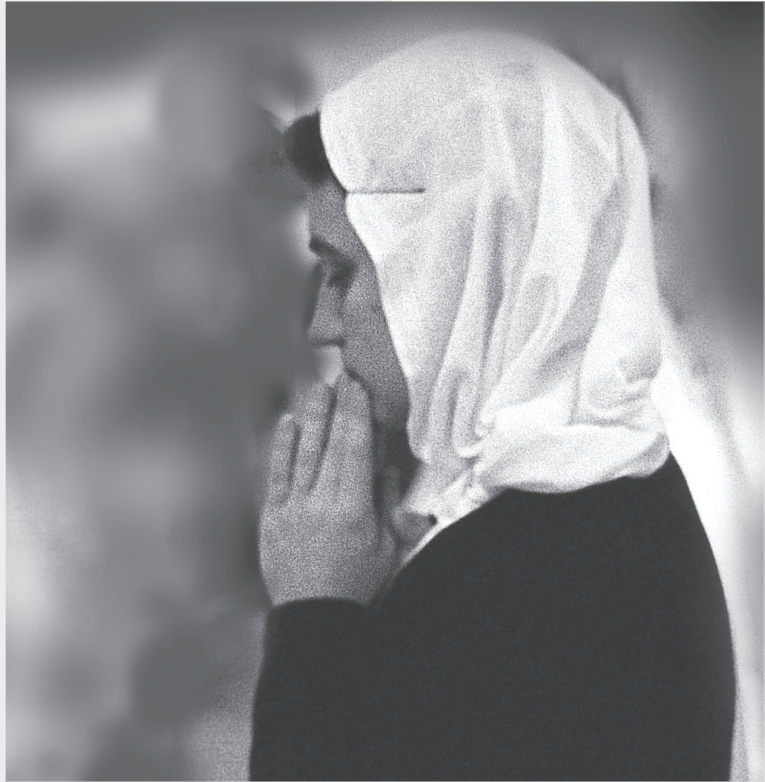
Молитва перемагає

Мені знову і знову спадає на згадку той фатальний день для мене та моєї родини. І знову я не можу знайти відповідь — для чого це було допущено, і відчуваю свою неспроможність і слабкість. Ми не можемо цілком зрозуміти Божі наміри, Його провидіння і діяльність. Втім, я усвідомила, Ким є для нас Бог і Хто Він для мене особисто. Знову проймає серце думка про той день, коли я (з серцевим нападом) піднімалась сходами на другий поверх, ідучи на операцію десятирічної онучки Олі. Я молилася Богу, просила прощення, була засмучена і охоплена переживаннями, ніби я щось не встигла зробити для Бога з того, що Він мені довірив. Та нехай буде Його воля!

Коли я глянула вниз, то побачила моїх рідних, сестер, які болісно переживали за мене і дівчинку. Заспокійливий укол подіяв, і мені стало спокійніше на душі. Я довірила себе Богу, відчувала лише гострий біль у серці, безпорадно стоячи біля онучечки, яка то припиняла, то знову боролася за життя. Яка ж вона була безпомічна... Я не знаходила собі місця... Та я вірила Тобі, Господи, я навіть боялася не вірити. Я відчувала, що ворог теж був поруч і нашіптував те, про що я боялася думати. Тільки просила: «Господи, не залишай, допоможи, захисти від лукавого».

Моє сонечко, моя пташечка лежала і не знала, що з нею, і навіть не бачила нас усіх. Господи, я вірила, що вона житиме, бо разом з нами молилася вранці, і Ти це чув. Боже, як важко... Навчи, Господи, довіряти Тобі цілком! Бачу, як не знаходить собі місця мій чоловік, як безперервно молиться. Слава, Господи, що ти дав нам Слово Твоє, яке ми знаємо, навчив звертатися до тебе у молитві. Що б ми без Тебе робили? Тепер я ще більше усвідомила, як дідусь любить своє внука — самовіддано, палко, усім серцем. Переживала, хоч би в нього не було серцевого нападу. Тепер я знаю, як можна широ любити. То як же Ти нас любиш, Господи! Укріпи нашу віру, не допусти сумніву!

Слава Богу, приїхали діти.

Важко передати, як вони переживали. Син намагався приховувати свої почуття, але йому не вдавалося, а невісточка, вбита горем, збіліла. Я аж злякалась: як може так швидко змінитися людина в полоні горя. О, як же важко переносити горе людині, яка не знає обітниць Божих! Господи, спасибі, що Ти підтримуєш нас Соїм Словом.

А лікарі, що вони? Хоч і фахівці, але це звичайні люди. Ми привезли дівчинку до лікарні, але молилось безперервно, віримо, що тільки Господь — справжній лікар. У пам'яті спливають слова з Біблії: «Ті, хто покладається на Мене, — не посоромляться». Слава Богові за обітницю. Біжу до сестер, пам'ятаючи: «Де двоє чи троє зібрані в Ім'я Боже...» Падаємо на коліна... Я вірила, що Ти чув, Господи, наші молитви. Нас було не двоє, а четверо. Вірила, що не тільки ми молились за Олечку, і відчувала, як усі наші молитви летіли до Твого престолу. Я вірила, хоча залишалось почуття страху. Боялась втратити моє зернятко, згадувала, як вона читала вірші про колосок. Тобі, Господи, були присвячені

вони, пам'ятаєш? Ти ж чув!

Тримаю в кишені телефон, чекаю дзвінка — хвилююсь. Усі моляться, і я щаслива, що є до Кого помолитися. Любов до Господа, усвідомлення Його величчя переповнює серце. Ти ж Духом Святим зріднив нас усіх! І це також частинка Твоєї любові, яку Ти дав кожному з нас. І нас багато, слава Тобі! Адже ми увірували в Того, Хто може все!

Дзвінки не припиняються. Всі дзвонять, переживають, моляться і вірять. І Ти, Великий Боже, все Сам зробив — «дивні діла Твої, Господи». Усі ми віримо і усвідомлюємо, що Ти — Господь Всесильний і все можеш. Коли нам особливо важко, Ти об'єднуєш нас молитвою, яка перемагає всі стріли лукавого.

І ось велика радість. Моя ріднесенька вийшла з коми. І знову дзвінки: усі вітають і славлять чудове Ім'я Господа Ісуса. Слава Тобі, Боже! Ти нас не відкинув від Себе і був поруч у важку хвилину.

**Людмила Свистунова,
с.Ново-Збур'ївка
Голопристанського р-ну
Херсонської обл.**

Прірва

Одного разу по дорозі йшла юрба людей. Кожен ніс на плечах свій хрест. Одній людині здавалося, що її хрест дуже важкий. Вона була дуже хитрою. Відставши від усіх, вона зайшла в ліс і відрізала частину хреста. Задоволена, що обхитрила усіх, вона їх наздогнала і пішла далі. Раптом на шляху з'явилася прірва. Усі поклали свої хрести й перейшли. Хитра людина залишилася на цьому боці, тому що її хрест виявився коротким.

Мудро сказано

«Разум дан человеку для того, чтобы он разумно жил, а не для того только, чтобы он видел, что он неразумно живет»

Белинский.

«Основа всякой мудрости — есть терпение»

Платон.

«Добро не наука, оно — действие»

Р.Ролан.

Прости

Прости мене за день вчорашний
И за сьогоднішній прости.
За то, что я споткнусь и завтра,
Идя по Твоему пути.
Нет, не люблю я спотыкаться —
Привычка это не моя,
Но кто-то любит улыбаться,
Когда лежу, упавши, я.
И тяжесть мне кладет на спину
Тяжелый, непосильный груз,
Тоску о прошлом, ностальгию,
Печаль, непрощенную грусть.
Пропал бы, суетой плененный,
Но, к счастью, есть на свете Тот,
Кто ношу нес потяжелее
И любит нас Он ни за что.
Свое плечо мне подставляет,
По-зверски рваное крестом,
И мою тяжесть разделяет
Совместно с Духом и Отцом.
Прости, Господь, что спотыкаюсь,
Подняться иногда боюсь.
На два колена пусть хромаю,
Но все-таки к Тебе стремлюсь.

Виктор Буткевич,
с. Берестя
Ровенской обл.

«Мед» Євангелія

«Він перший знаходить брата свого Симона» (Івана 1:41).

Як тільки людина знайшла Христа, вона починає приводити до Нього інших людей. Той, хто спробував мед Євангелія, не стане його їсти на самоті. Справжня благодать запобігає будь-якій духовній монополії. Андрій спочатку знайшов свого брата Симона, потім інших. Варто направити наші перші індивідуальні зусилля на навернення родичів. Андрій вірно вчинив, почавши з брата. Інші християни розносять трактати сусідами, хоча їм варто було б почати із власного будинку. Деякі виконують корисну роботу за кордоном, хоча могли б з особливою користю попрацювати у власній країні. Ти не обов'язково будеш покликаний до євангелізації за місцем проживання, але повинен обов'язково проводити її серед родичів, друзів і знайомих. Багато торговців вивозять все краще, що у них є. Тільки не християнин. Кращим, що у нього є, він може ділитися скрізь. І все-таки найсолодший плід його свідчення нехай дозріває у власній родині. Пішовши за братом, Андрій не уявляв, яку велику роль він відіграв у майбутньому Симона. Симон Петро вартий був десяти Андріїв, судячи з його внеску в історію християнства. І все-таки прийшов Петро до Господа не інакше, як через Андрія. Навіть при недостатчі таланту ти можеш привести до Христа того, хто зможе стати видатною людиною в духовному служінні. Дорогий друже, ти не усвідомлюєш закладених у тобі можливостей. Ти можеш заронити слово в благородну душу дитини, яка, в свою чергу, дасть поштовх усій Церкві в майбутні роки. Можливості Андрія були обмежені, однак він привів Петра. Іди, мій друже, і дій так само.

■ Р.Майнер

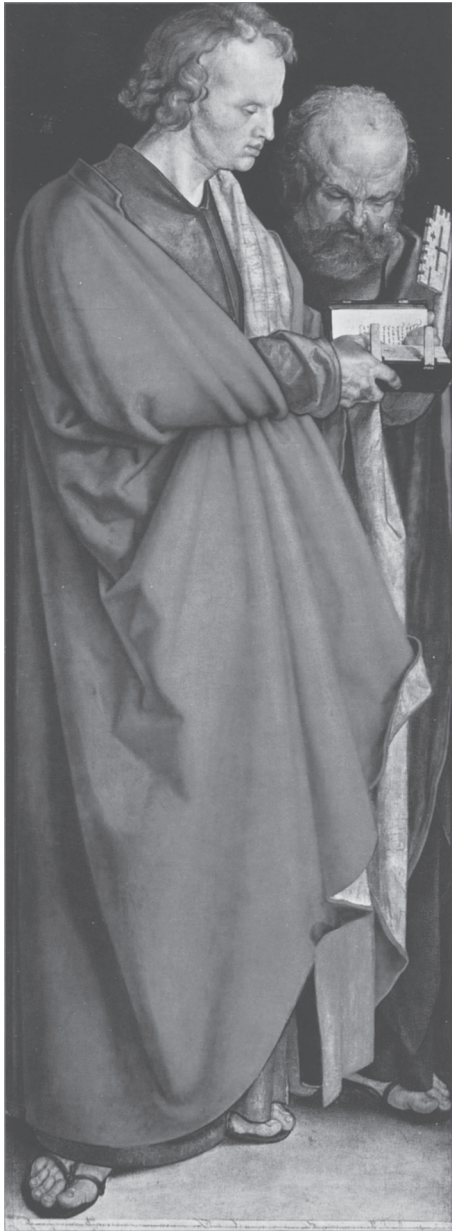
Унікальне свідчення чотирьох євангелістів

Чому до Нового Завіту увійшли аж чотири Євангелія? Ранньохристиянський письменник II ст. н.е. Таціян Сиріянин вважав, що достатньо і одного.

Його перу належить Діатессарон — переклад чотирьох Євангелій сирійською мовою. Однак він не просто переклав Євангелія, а створив одну гармонійну цілісну розповідь з епізодів, узятих з усіх чотирьох книг. Жан Кальвін написав коментарі до всіх книг Біблії, окрім чотирьох Євангелій. Спочатку на основі чотирьох книг він уклав одну загальну оповідь і тільки після цього написав до неї коментар. У середині XX ст. його спробу повторив протоієрей Православної Церкви Олександр Мень, написавши книгу «Син Людський», — цілісну, хронологічно впорядковану оповідь, що ґрунтується на чотирьох Євангеліях, та коментар.

Нам не відома причина включення до Нового Завіту всіх чотирьох книг, однак маємо тепер чотири свідчення про Ісуса, які дещо відрізняються між собою. Це подібно до чотирьох різних свідчень щодо розгляду однієї справи в суді. Кожен із чотирьох євангелістів представляє Ісуса з власної позиції, доповнюючи деталями вже відоме. Завдяки цьому ми бачимо Ісуса ніби в чотирьох вимірах, оскільки кожен з євангелістів дав унікальне свідчення про Ісуса та його вчення.

Матвій і Лука написали, що Ісус народився у Вифлеємі. Усі четверо стверджують, що Він виховувався у Назареті і в певний період свого служіння відвідав маленькі містечка та селища на північ від Галилейського озера. Найважливішою частиною розповідей євангелістів є опис подій, пов'язаних зі смертю та воскресінням Ісуса. Усі вони зазначають, що розп'яття має ключове значення для розуміння того, Ким є Ісус, наголошують, що події на Голгофі — початок нової ери Царства Божого. Крім того, євангелісти підкреслюють, що воскресіння Ісуса є реальною подією, яка надихнула до місіонерської праці християн.

Ці та багато інших концепцій спільні для всіх чотирьох Євангелій, проте безперечним фактом є те, що кожне Євангеліє являє собою унікальний образ Ісуса.

Євангеліє від Матвія

У Євангелії від Івана 21:25 знаходимо, що кожен із чотирьох євангелістів знав про Ісуса значно більше, ніж відобразив у своїй розповіді: «Є багато іншого, що вчинив Ісус. Якби докладно описати все, то, думаю, що світ не вмістив би написаних книг!» Матвій і Лука мали свій метод написання. Напри-

клад, Матвія цікавили стосунки між віруючими (див. Матв. 18:15-18). Особлива потреба була в прощенні (Матв. 18:21-35). Притча про немилосердного боржника зустрічається лише в Євангелії від Матвія. Окрім цього, Євангеліє відкриває, чим громада віруючих християн має відрізнитися від фарисеїв (див. 23:1-3,5,8-10,15-21,27-28,32-33).

Матвій також виявляє велике зацікавлення питаннями щодо відносин між юдеями і язичниками. Це було принципово важливе питання на той час. Саме Матвій простежує генеалогію Ісуса, почавши від Авраама (див. Матв. 1:1). Він подав учення Ісуса, викладене у відомій Нагірній проповіді (див. Матв. 5:17-48). Євангеліст показує, що місія Христа спочатку була направлена лише на юдеїв (див. Матв. 10:5-6), а потім акцентує увагу на тому, що вістка учнів має бути спрямована до всіх народів (Матв. 28:19-20).

Матвій також не залишив без уваги той факт, що Ісус невдовзі знову повернеться на землю. У 24-му розділі (24:1-25,51) він цитує висловлювання Ісуса про ознаки кінця світу (вони є також у Марка 13:1-37 і Луки 21:5-36). Особливе місце в цьому Євангелії займають притчі, зокрема, про невірного слугу (див. Матв. 24:45-51), про десять дів (див. Матв. 25:1-13), таланти (див. Матв. 25:14-30) та суд над народами (див. Матв. 25:31-46). Три із цих притч містяться лише в Євангелії від Матвія.

Матвій наголошує, що християни повинні дотримуватися Божого Закону ретельніше за фарисеїв (див. Матв. 5:20). Ісус проголосив: учні не тільки повинні уникати вбивства, але навіть не гніватися (див. Матв. 5:21-26); не просто не чинити перелюбу, але навіть не плекати подібних думок (див. Матв. 5:27-32). Вони також повинні любити своїх ворогів і бути досконалими, як досконалий їхній Бог (див. Матв. 5:43-48). Попри це повеління щодо праведного життя, Матвій особливо акцентує увагу на вченні про те, що ми отримуємо прощення і спасіння вірою з милості Божої, незалежно від того, ким ми були раніше. Найяскравіше ця думка виражена в притчі про робітників у винограднику (див. Матв. 20:1-16). Отримана нагорода не залежатиме від кількості виконаної праці, а лише від милості Господа.

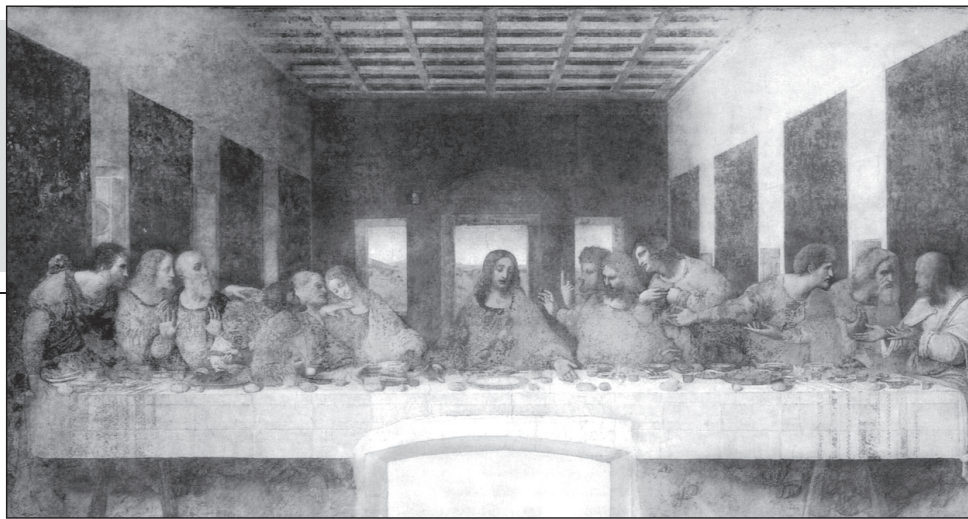
Далі буде

Ісус і Юда

При створенні фрески «Таємна вечеря» Леонардо да Вінчі зіткнувся з величезними труднощами: він повинен був зобразити Добро, втілене в образі Ісуса, і Зло — в образі Юди, що вирішив зрадити Його на цій трапезі. Леонардо на середині перервав роботу й відновив її лише після того, як знайшов ідеальні моделі.

Одного разу, коли художник був присутній на виступі хору, він побачив в одному з юних співаків ідеальний образ Христа й, запросивши його у свою майстерню, зробив з нього кілька ескізів та етюдів.

Минуло три роки. «Таємна вечеря» була майже завершена, однак Леонардо поки що так і не знайшов натурщика для Юди. Кардинал, який відповідав за розпис собору, квапив

його, вимагаючи, щоб фреска була закінчена якомога швидше.

І ось, після багатоденних пошуків, художник побачив чоловіка, що лежав в стічній канаві, — молодого, але передчасно постарілого, брудного, п'яного, в обірваному одязі. Часу на етюди вже не залишалося, і Леонардо наказав своїм помічникам доставити його в собор, що ті й зробили. Силоміць його притягли туди й поставили на ноги. Чоловік не усвідомлював, що відбувається, а Леонардо зафіксував на полотні гріховність, себелюбність, зло-

честя, якими дихало обличчя цієї людини. Коли він закінчив роботу, жебрак, що до цього часу вже трохи протверезів, відкрив очі, і побачивши перед собою полотно, злякано закричав:

— Я вже бачив цю картину раніше!

— Коли? — здивовано запитав Леонардо.

— Три роки тому, ще до того, як я все втратив. У той час, коли я співав у хорі й життя моє було сповнене мрій, якийсь художник написав з мене Христа.

Слово Боже — світло для світу

Спостерігаючи за тим, що відбувається у світі, не можна не зіткнутися з фактами неабиякого збентеження. Не маючи міцного підґрунтя в житті, люди не мають змоги ясно мислити, чітко діяти й нерідко потрапляють у глухий кут.

Це стосується насамперед тієї частини людства, що, відкидаючи свого Творця, не сприймає всерйоз Його Слово як єдиномісний фундамент свого життя, як діючу, практично обґрунтовану і виправдану ходом історії інструкцію для керівництва в житті.

Господь створив людину зі свободою вибору. У більшості випадків люди вирішують питання без втрат і збитків для себе, надаючи перевагу одному предмету перед іншим: скажімо, колір, смак, клімат, супутник життя. Але те, що є істиною не можна вибирати, справжня істина має міцне підґрунтя; це не просто переваги й смаки людей. Істина заснована на Слові, прокритованому Богом. Це Біблія. Але чи дійсно це Слово Боже? Можливо, це збірник міфів, або філософствування мудреців світу цього, або посібник чародіїв, якими є всілякі окульти науки. Щоб переконатися в істинному характері Біблії, насамперед необхідно її вивчати, читаючи серйозно, без упереджень, маючи віру в свого Господа. І Дух Божий, що охороняє Своє Слово (про що ми будемо ще говорити), відкриє серйозному шукачеві правди істинний зміст Біблії. Сьогодні кожен факт, записаний на сторінках Біблії, підтверджено історією, географією і природничими науками. Розглянемо деякі з них. Факт всесвітнього потопу відкидався повністю ще в 60-х рр. XX століття. Тепер істинність його доведена рядом досліджень. Те ж саме ми відзначаємо стосовно долі нечестивих міст Содому й Гомори, Тиру й Ніневії, Єгипту й Вавилону. Жодне слово з Біблії не виявилось марним. На наших очах збуваються пророцтва Біблії щодо наших днів.

Отже, ми з упевненістю можемо сказати, що Слово Боже є наше життя й спасіння. Про необхідність знати й керуватися Словом Божим говорив слуга Божий Мойсей у своїй п'ятій Книзі, 32 розділі, 47-46 віршах: «Бо це для вас не слово порожнє, — воно життя ваше... Прикладіть свої серця до всіх тих слів, які я сьогодні чинив свідками проти вас, що ви накажете їх своїм синам,

щоб додержували виконувати всі слова цього Закону».

Прочитаймо ще декілька текстів з Біблії, які ясно говорять про те, що Слово Боже — наше повітря, наша їжа, наше життя й спасіння. Це 1Сол. 2:13; П.Зак. 4:2; Псал. 1:1-2; І.Нав.1:8; Якова 1:21; Івана 17:17; Римл. 10:17; 1Кор.10:11; Луки 16:29; 1Петра 1:19-21; 1Петра 2:1-2; 2Тим. 3:16; П.Зак. 4:2. Наведені тексти показують, що слова Біблії — наше світло й утіха. Вони вчать нас мудрості, очищають і наставляють.

Розповідають такий випадок, коли до ботаніка, що розглядав маленьку, ледь помітну квіточку в мікроскоп на високій горі, підійшов пастух, зацікавлений його дослідженнями:

— Я б хотів знати, що ви так ретельно розглядаєте? — запитав він.

— Я розглядаю маленьку билинку і її фарби; дивовижні пелюстки зачаровують мене так, що я не можу відірвати від них очей.

Потім учений запропонував пастухові подивитися в мікроскоп. Вражений пастух раптом заплакав:

— Скільки я у своєму житті топтав ці прекрасні квіти. Я не знав, що вони настільки красиві.

Чи не повинні ми гірко плакати від того, що колись топтали цінні слова Біблії, читаючи їх без віри й благоговіння.

Яким чином відкривав Господь Свою істину й через кого? Це питання постійно цікавить широке кола читачів Біблії. На нього ми знаходимо відповідь

у Книзі Чисел 12:6, Посланні до галатів 1:12, де сказано, що Господь відкриває Свою волю пророкам й апостолам у видіннях, у сні, через одкровення Ісуса Христа. Господь постійно охороняє Своє Слово від нападок ворога, тому воно залишається завжди чистим, без будь-яких домішок і порівнюється з очищеним, сім разів переплавленим сріблом (Псал. 111:7; Прип. 30:5). Усі нападки ворога на Святе Письмо ні до чого не призвели. Сьогодні Біблія — настільна Книга мільйонів сімей, як у у нашій країні, так і за кордоном.

Слово Боже вражає своєю досконалістю (Псал. 118:160; Матв. 24:35) і непорушністю. Його пророчі розділи, що є найбільшим дарунком Святого Духа, і сьогодні мають надзвичайно важливе значення. Дух пророцтва, що висвітлював земний шлях в усі століття, сяє тим самим яскравим світлом й нині. Через пророчі вказівки Даниїла й одкровення Івана народу Божому дане світло про сучасні події аж до приходу Христа Ісуса.

Святе Письмо дане народу Божому для навчання, докору, виправлення і, звичайно ж, для виховання в праведності (2Тим. 3:16-17).

Ми повинні проявляти постійну уважність і повагу щодо Писань. Євангеліст Іван нагадує, що тільки через вивчення й виконання Слова Божого ми можемо мати життя вічне (Івана 5:39). Читаючи Слово Боже, ми повинні намагатися виконати Його веління на практиці. «Я в серці своїм заховав Твоє слово, щоб мені не грішити...», — говорить псалмист у Псал. 119: 11.

Досліджувати Святе Письмо необхідно систематично, починаючи від перших книг Мойсея й закінчуючи новозавітними істинами про смерть і воскресіння Господа нашого Ісуса Христа. При цьому важливо не потрапити в полон людських суджень, звичаїв і постанов.

Сам Господь дав нам Своє велике, вічне Слово, щоб під Його впливом ми, вражені гріхом люди, очистилися, омилися, перетворилися й піднялися до рівня нашого Спасителя (Луки 6:46-49). І до таких духовних висот є один шлях: довіряючи Ісусові Христу, вивчати Слово Боже, а вивчивши Його, — виконати у своїй практичній діяльності.

Підготувала Ганна Кучер

Газована вода шкідлива для жінок

Вчені дійшли висновку, що часте споживання газованих напоїв жінками призводить до загрози захворювання на остеопороз.

Остеопороз — досить небезпечна хвороба, яка викликає руйнування кісткової тканини, внаслідок чого кістки стають дуже ламкими.

Згідно з дослідженням, проведеним американським Дослідницьким центром їжі людини (USDA), у жінок, які щодня споживають напої типу «коли», щільність кісток нижча, ніж у тих, хто віддає перевагу сокам чи чаю.

На думку вчених, ризик захворіти на остеопороз також збільшує кофеїн. За даними журналу «Health Day», близько 55% американців, переважно жінки, схильні до цього захворювання.

За інф.MIGnews

Взирайте на Христа

Чтобы не сбиться с пути в бурном море грозных времен и житейских невзгод, Вы ко Христу обращайтесь смелее, Пусть Он по жизни вас этой ведет. Пусть этот путь не усеян лишь розами Пусть на нем встретятся также шипы, Доверьтесь Богу и смело идите Прокладывать в Вечность святую мосты. Там дали ясные, озера чистые, Там глубина, чистота сердец, Там Сам Христос за борьбу и страдания Вручит победы вам чудный венец.

Л. Степанова,

г. Киев

Поради психолога

Бог не є Богом безладу, але миру (1Кор. 14:33).

Психологічний клімат — це фактор, який вже давно визначають та враховують у колективах процвітаючих компаній, і це суттєво впливає на результативність та ефективність праці робітників.

Часто буває, що людина тиха, спокійна, а до неї тягнеться колектив — порадитись, секретами поділитись. Інша — активна, емоційна, професіонал, а від неї всі воліють триматися подалі. У чому тут річ? Психологи кажуть, що є така категорія людей — «важкі». Вони конфліктогенні за своєю природою, постійно порушують спокій навколо себе. Часто не усвідомлюючи своїх дій або бездіяльності, вони не замислюються над своєю поведінкою, своїми словами та вчинками.

Розрізняють декілька категорій конфліктних особистостей. **Демонстративні** — полюблиють бути в центрі уваги, завжди наполягають на своєму, ведуть себе агресивно та наполегливо. **Ригідні** — не гнучкі, жорсткі в ставленні до оточуючих, але при цьому бувають естотолубні. **Некеровані** — поведать себе агресивно, зухвало, не визнають загальних правил, а часто не мають і ніяких авторитетів. **Наддосконалі** — занепо-

коєні, мають завищені вимоги до всіх оточуючих, при чому вимоги до себе бувають неадекватно занижені. **Раціоналісти** — люди, потрібні колективу, але вони дуже розважливі, діяти не розпочнуть, якщо не буде явної користі. **Безвольні** — часто сприймаються добрими та спокійними, але внаслідок своєї невизначеності, вони

бувають зняряддям в руках тих, хто спричиняє конфлікти.

Конфліктогени спілкування:

- Погрози та накази («Робіть, як вам сказали, бо...»).
- Кепкування, глузування, жартування.
- Поблажливий тон.
- Критика.
- Хвалькуватість.
- Категоричність міркувань.
- Переривання та підвищення голосу.
- Приховування важливої інформації.
- Брехня.
- Слова-боржники («Ви повинні...»).
- Егоїзм.
- Маніпулювання тощо.

Конфліктогенами можуть бути жести, міміка, манера поведінки, репліки тощо.

Якщо ви будете контролювати себе, спілкуючись у колективі, і зважати на всі вищезгадані моменти, ви, напевно, будете належати до категорії людей, з якими приємно працювати і відпочивати.

Для цього нам необхідно «народитися згори», тому що тільки той, «хто родився від Бога, не чинить гріха» (1Івана 3:9).

Дорогі друзі – читачі газети «Вічний Скарб»!

Минулого року читачам нашої газети була запропонована анкета для відповідей на питання, що характеризують склад та належність до церкви авторського активу. Дякуємо всім, хто відгукнувся на наше прохання й надіслав інформацію про себе, а також про методи поліпшення якості газети. Для нас дуже важлива Ваша думка, і ваші побажання й пропозиції ми будемо враховувати при підготовці наступних номерів «Вічного Скарбу». Ми раді також поділитися з вами результатами проведеного анкетування.

Місце проживання читачів:

- великі міста — 20%
- районні центри — 41%
- сільська місцевість — 39%

Вік читачів:

- до 30 років — 19%
- 30-45 років — 25,7%
- 45-60 років — 40%
- понад 60 років — 15,3%

Освіта:

- вища — 52%
- середня — 39,5%
- початкова — 8,5%

Відвідування церкви:

- Католицька — 5%
- Православна — 18,5%
- Протестантська — 61%
- Не відвідують церкву — 22,5%
- Інші віросповідання — 4%

Як показує наведена статистика, читачі нашої газети — люди досить різні за віком, місцем проживання й релігійними інтересами. Однак усіх нас об'єднує інтерес до життєво важливих питань моралі, прагнення до духовних цінностей, пізнання істини через джерело Божої мудрості — унікальної древньої Книги — Біблії.

Серед тих, хто із вдячністю читає нашу газету, багато літніх та інвалідів, малозабезпечених громадян, тих, хто проживає у віддалених селах і селищах України. Ми раді, що великий інтерес до газети проявляють люди, котрі перебувають у місцях позбавлення волі, а та-

кож, що ми можемо послужити тим, хто щиро прагне привести своє життя у відповідність із Божим Законом. Але для цього нам потрібно постійно: 1) розсилати газету, 2) збільшувати її наклад, 3) організовувати широкий актив розповсюджувачів. Для успішного вирішення цих завдань видавництву потрібні все нові й нові кошти, особливо в цей кризовий час, коли вартість паперу зросла непомірно.

Тому ми особливо вдячні тим, хто надсилає свої пожертвування на видання християнської періодики. Ці кошти дозволяють редакції висилати газету безкоштовно малозабезпеченим людям, у школи, інтернати й Будинки престарілих.

Дорогі друзі, знайте, що навіть невелике прислане Ваше пожертвування, дозволить багатьом людям дізнатися про Бога.

Якщо ви побажаєте пожертвувати кошти на розвиток газети, то можете зробити це через Ощадбанк або за посередництвом поштових переказів, використовуючи наступні реквізити:

УУК Церква АСД Подільський філія АКБ «Київ»

МФО 320401 р/р 26006200226401

код ЗКПО 19350731

Найменування платежу: добровільне пожертвування на розвиток газети «Вічний Скарб».

Шановні читачі газети «Вічний Скарб» та журналу «Ознаки часу»!

Продовжується нова акція передплати журналу «Ознаки часу» та розповсюдження газети «Вічний Скарб».

Як і раніше, журнал видається українською і російською мовами. Основне призначення усіх, вміщених у ньому матеріалів — допомогти народу України у пошуку віри, надії та любові Божої, зосередити увагу населення на вивченні Слова Божого, допомогти позбутися поширення язичницьких звичаїв та обрядів, вказати на справжнє євангельське вчення правди та добра.

Подібну місію виконує й газета «Вічний Скарб». Це цілеспрямоване христоцентричне видання бачить своє покликання перш за все у поглибленні знань Слова Божого. Звідси назва газети «Вічний Скарб». Єдине, що може носити таку назву, — це Старий і Новий Заповіти, які не старіють на Землі і вічно вивчатимуться на Небі.

Закликаємо вас, дорогі друзі, стати постійними передплатниками журналу «Ознаки часу» (20 грн на рік) та читачами газети «Вічний Скарб» у поточному 2009 році.

Адреси територіальних центрів, які будуть Вам надсилати чи доставляти християнську періодику, друкуємо нижче.

• 21027, м. Вінниця, вул. Келецька, 50-а; тел. (0432)536600 **Подільська конференція** для читачів Вінницької, Житомирської та Хмельницької областей.

• 02139, м. Київ, вул. Микитенка, 20-а; тел. (044)5423192 **Центральна місія** для читачів Київської, Сумської та Чернігівської областей.

• 18002, м. Черкаси, вул. Пушкіна, 90; тел. (0472)321901 **Дніпровська конференція** для читачів Кіровоградської, Полтавської та Черкаської областей.

• 83048, м. Донецьк, вул. Байдукова, 89; тел. (062)3812210 **Східна конференція** для читачів Донецької та Луганської областей.

• 02139, м. Київ, вул. Микитенка, 20-а; тел. (044)5423194 **Київська місія** для читачів м. Києва

• 79008, м. Львів, вул. Короленка, 1; а/с 8004 тел. (0322)768408 **Західна конференція** для читачів Волинської, Закарпатської, Львівської та Рівненської областей.

• 49008, м. Дніпропетровськ, вул. Наримська, 46; тел. (0562)347666 **Східно-Дніпровська конференція** для читачів Дніпропетровської, Запорізької та Харківської областей.

• 58000, м. Чернівці, вул. Коростишевська, 6-а; тел. (03722)549936 **Буковинська конференція** для читачів Івано-Франківської, Тернопільської та Чернівецької областей.

• 54024, м. Миколаїв, вул. 5-а Інгульська, 19-а; а/с 45, тел. (0512)246165 **Південна конференція** для читачів Автономної республіки Крим, Миколаївської, Одеської та Херсонської областей.

Якщо Ви бажаєте пожертвувати кошти на розвиток газети, то можете це зробити через банк.

Наші реквізити:

Ідентифікаційний код: ЄДРПОУ 19350731

Адреса: 04107, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10А

Рахунок: 26008010669291

МФО 322012

Найменування банку КМФ АКБ «УКРСОЦБАНК»

у м. Києві

Щомісячна газета «Вічний Скарб»

Видавець — християнське видавництво «Джерело життя».

Відповідальний за випуск: директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай

Головний редактор видавництва:

Лариса Качмар

Над номером працювали: Віліна Меркулова, Інна Джердж, Тамара Грицюк, Юлія Вальчук, Юлія Смалъ

Наклад 100 000 прим.

Адреса: 04107, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10-А
e-mail: dzherelo@ukr.net тел. (044) 428-84-38
www: adventist.org.ua

Християнський радіотелецентр
«ГОЛОС НАДІЇ»

Слухайте нас на
Першій програмі Українського радіо:
Вівторок 21:30 — 21:45
Субота 16:25 — 16:30
Другій програмі Українського
радіо «Промінь» (FM 105):
Понеділок 11:55 — 12:00
Вівторок 18:15 — 18:30
www. awr.org.ua

Радіо
«ГОЛОС НАДІЇ»

проводить заочні курси з вивчення Біблії.
Матеріали надсилаються безкоштовно
Наша поштова адреса:
04071, Київ-71 а/с 36
тел. (044)425-31-91
e-mail: bible school@mail.ru

Редакція газети дякує!

Щиро дякуємо колективу християнської громади Церкви Адвентистів сьомого дня м. Дніпропетровського Запорізької області, члени якої з власної ініціативи зібрали і надіслали значну суму пожертвувань для фінансової підтримки видання та розповсюдження газети «Вічний Скарб».

Хай Добрий Господь щедро винагородить усіх Вас, зміцнить віру, поглибить любов у Ваших благодійних серцях.

Польсько - український проект

**Український гуманітарний інститут
та вищий навчальний заклад Польщі
(ВГТШ) в Подкові Лесной**

оголошують набір на навчання за програмами:

- ✓ менеджмент туризму у біблійних країнах;
- ✓ теологія;
- ✓ профілактична медицина.

Термін навчання від 1-го до 3-х років з отриманням диплому державного зразка Польщі (Європейський диплом).
Прийом документів здійснюється в Українському гуманітарному інституті.

Наша адреса: м. Буча, Київська обл., вул. Інститутська, 14
Довідки за телефоном: 8 044 97 49 796, 8 067 945 84 49, на сайті: www.ugi.edu.ua